

ZNAMENÍ

Julie Kolocová obrazy – Lucie Kriegerová texty

Znamení v čase

Pro **Pannu** je opozdilství ztráta času a pro ni je život z času utvořen. **Beran** neustále spěchá. Podléhá nutkání odhodit minulost do koše a řídit se plnou rychlostí vpřed. **Býk** je trpělivý jako sám čas. **Blíženci** instinktivně vědí, že čemu věří dnes, tomu nemusí věřit zítra. **Rak** má na rozdávání jen určité množství času. Ve skrytu duše považuje za rozumné pozorovat a čekat. **Lev** hovoří zřídka rychle nebo spěchá; obyčejně jsou jeho pohyby i mluva rozvážné. Tajemství **Vah** spočítá v ročních obdobích; zima je pro ně moc studená, léto příliš horké. **Štír** se narodil s vědomím tajemství života a smrti a se schopností podrobit si oboje, pokud se pro to rozhodne. **Střelec** věří, že zítřek bude určitě lepší než včerejšek a dnešek už je tak docela zajímavý. Nedokážeš-li následovat **Kozorohova** příkladu, nebude s Tebou ztrácet čas, aby Tě to naučil. Čas od času některý Kozoroh zapomene zakrýt svou ctižádost, dokud není postaven do čela. **Vodnář** žije v budoucnosti a do přítomnosti se vrací jen krátce. Budoucnost **Ryby** příliš nevzrušuje. Má intuitivní znalost minulosti a taktní toleranci k přítomnosti.

Pozn. **fragmenty textů mohou mít podtext příběhů ze života lidí, které znáte; skutečný celistvý příběh v nich nehledejte.**

Nebeská korida, 2016
olej na plátně, 50x60 cm

i žába nejdřív Býkovi skočila na záda a zprvu se jen rozhlížela z výšky jeho nadhledu. Jeho otevřená vřelá přátelskost jí dodala jistoty a dovolila si další a další den o něco víc. Začala rozvazovat a trojčit Býkovi po zádech. „Měli bychom království trochu oživit. Koník z nebeských luk říkal, že ta tvoje výměna památníků už ho nebaví, že je to zábava jak z doby krále Klacka.“

„Žábo, nemel nesmysly. Památníky je dobrá kratochvíle pro nás pro všechny. Rád ti do Tvého taky zapíšu osobní vzkaz,“ stoickým klidem odpověděl Býk a ohlížel se po krásných gazelách, které je s ladnými pohyby mýjely. Opačné pohlaví jej přitahovalo.

„A jak to, že s Hrdličkou trávíš víc času, než se mnou?“ dovolovala si čím dál víc Žába. Býkův klid v ní vyvolával jistotu, že si může dovolit cokoli. Zdál se bez hranic.

Za tvrdohlavými horami a hlubokými lesy, mezi jezery modrými jako oči plavé krásky a vrcholky kopců dokonale tvarovanými jako její boky, bylo jedno nebeské království, o kterém by se dalo vyprávět. Žil v něm **Býk**, o kterém by se dalo říci ledacos.

Byl pevný, pohyboval se úsporně a moc toho nenamluvil. Nic nedokázalo narušit jeho **klid** a nic s ním nehnulo. Kdo jej znal, dobře věděl, že jak se jednou k něčemu rozhodl, klidně si založil ruce a zapřel se do země. Celé roky projevoval dokonalý klid a rovnováhu.

Měl mnoho kamarádů a pár přátel. Neměl ve zvyku záměrně je vyhledávat. Nehnal se vlastně za žádným druhem potěšení. Plnými hrstmi rozdával svůj srdečný smích. Jednoduše lidi **přitahoval**.

Přicházeli k němu a zdravili ho nejdřív s úctou z povzdáli. Tak

„Žábo, zmlkni!“ Býk jen mávnul, jako když se láme hůl nad nenapravitelným hříšníkem, popadl prut a šel na ryby.

V Žábě to bublalo. Byla si tak jistá, že ji Býk poslechne. Věděla, co je potřeba a že stačí tak málo. Když se vrátil z ryb, zhurta na něj vyskočila: „Musíš změnit ty památníky. Jsou teď nové e-zápisníky a všichni na nich ujíždí. Kdybys mi dal trochu víc času a poslouchal mě, vysvětlím ti to. Kdybys všem ty osobně do nich poslal svoji animaci, úplně bys je dostal a naše nebeské království by zase mělo štávu.“

Býk přivřel oči, prohrábl nohou. Chytil Žábu pod krkem a přimáčkнул ke stěně, až jí plápolaly nožičky ve vzduchu. Místo obyčejného hněvu přišla slepá zuřivost. Žába lapala po vzduchu a oči jí lezly z důlků. Jak jí docházel vzduch, uvědomila si, že to opravdu přepískla, že na něj naložila příliš.

„Proč mi to děláš? Tolik jsem pro vás udělal. Proč mi to všichni pořád děláte?“ zuřivě nepouštěl sevření Býk.

Žába si otřela plandajícím jazykem pot z čela a nedokázala odtrhnout pohled z jeho nepřítomně rudých očí. Přepadl ji temný strach, že Býka navždy ztratí. Bála se o svůj život, ale uvědomila si, že mnohem víc ji ovládá panika z představy života bez něj.

Jejich do široka rozevřené panenky na sebe zíraly nekonečné vteřiny. Pak se Býkovo napjaté tělo uvolnilo, povolil sevření a Žába pleskla o zem. Býk se šel projít do svých hlubokých lesů, k nebesky modravým jezerům mezi vrcholky kopců. Když se vrátil, dlouho trvalo, než spolu znovu našli slova. Nemluvili ale o tom, co se stalo. Žába na vlastní kůži poznala, že Býka **změna vyvádí z míry** a že ač je trpělivý jako sám čas, bude-li ho k něčemu nutit, jen se zatvrdí. Že je **tvrdohlavý**, jak jen lidská bytost může být, aniž by se proměnila v kámen.

Býku, Býku, Býku, nebud' přilepený ke svým názorům jako k židli. Vypadáš, že se se vším snadno vypořádáš. Dlouho, předlouho tvrdohlavě ukazuješ svou nezdolně spolehlivou sílu, zatímco uvnitř zatvrzele tiše tlakuješ. Vypusť ventil častěji a méně. A Žábo, ty tak netlač na pilu.

Blíženci, 2016
olej na plátně, 40x40 cm

Byla jednou jedna Změna. A ta Změna se jednou ráno probudila a řekla si, že už jí nebaví den co den bojovat sama za sebe, za svou důležitost, za svou nesmrtelnost, vysvětlovat pořád a pořád donekonečna, že není-li ona, není už nic. Hledala někoho, kdo by se do ní ponořil a plaval v ní s potěšením náruživce. A věřil by v ní a šířil její slávu. Vdechoval ji jako svěží jarní ráno a vychutnával, jako nejlepší francouzský sýr a s nenuceným šarmem rozjímal o tom, že tráva je přece zelenější z té druhé, jiné, další cesty.

Lidé jí spílali; miliony a miliardy z nich se jí bránily, stavěly jí všelike překážky do cesty. Leckteří mocní ji zakazovali, ba dokonce sekali hlavy. Mnozí se jí hadí hbitostí vyhýbali. Hrstka se ji naučila respektovat a přijmout tok jejích věcí s odevzdáním. Příkořími si byly blízké s Pravdou, ale Změnu nebavilo být povznesena vysoko nad

všemi v oblacích a být všem nedosažitelná. Nechtěla se nechat ovládnout, netoužila po zástupu fanatiků bičujících se jejím jménem. Milovala akci, moment překvapení, **měnit** šaty stejně rychle jako rozhodnutí.

A tu a tam se objevil někdo, u koho si všimla nervózní **energie**, která praská ve vzduchu kolem něj. Zvídavá povaha hledající ideál, ale s problémem rozpoznat, co ten **ideál skutečně** je. S fantazií bez hranic, kterému nikdy nic nestačí, nic mu není dost, koho to táhne výš a výš a dál a dál jako Změnu samotnou.

Tito **duševní hledači** ji přitahovali. Měli výborný smysl pro humor, pohotovost i diplomacii. Změna ale cítila, že jim chybí vytrvalost a trpělivost. Zároveň se jí líbilo, jak převelice rychle dokáží vyměňovat staré za nové a nevyzkoušené. To přesně Změna milovala. Co ji stále drželo zpátky, co pro ni bylo nepochopitelné, byla jejich reakce poté. *Oni toho snad litují? Jak je možné, že je spaluje **dvojí touha**? Vždyť přeskakovat z břehu na břeh je tak seabemrskácké. Proč si nevychutnají tu dokonalost do dna, proč přeskakují listy v knihách, proč ten nepříjemný zlozvyk přečíst si nejdřív poslední stránku?*

Oslovovala takové lidi a ptala se jich na motiv, proč se nemohou rozhodnout. S šarmantním důvtipem vždy umně změnili téma. Ptala se jich, co je za jejich pocitem nenávisti ke stereotypu a rutině. Odpověděli jen podmanivým úsměvem a otázku odváli zamáváním křídel vzrušeného volnomyšlenkáře.

Změně přišlo, že našla, co hledala. Rtuť těchto lidí klesala a stoupala tak rychle, že by konzervativce zaplakal. Okamžitě projevovali přátelství a dychtivě hltali její slova. Jejich satira byla ostrá jako břitva a sama Změna musela mnohdy popohnat svůj důvtip, aby ji nevyvedli z konceptu. Stále tápala po motivu, proč se chovají, jak se chovají. Proč vidí chvíli jednoho a vzápětí ten druhý v něm lituje, co první udělal, aby první mohl instinktivně zakrýt, co druhý nadšeně vymyslel, aby snad první nemusel zapsat myšlenku, ve kterou věří dnes, protože zítra už jí věřit nemusí a druhý se k ní psaním rozhodně nechtěl zavazovat.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Změna jednoho z nich. „Líbíš se mi. Jsi tajemný. Mnohdy ti nerozumím a dal jsi mi tak poznat, proč mi lidé nerozumí. Jsi já v té nejextrémnější poloze. Chci svůj život navždy spojit s tvým.“

„Jsem **Blíženec**.“

A tak se Změna vtělila navěky věků do všech Blíženců, co jich svět nosí. Vládne jim, jak jen je v jejich dualitě možné. Jejich ústy promlouvá, jejich šarmem vytvoří z problému mistrovské dílo vlastní proměny a nenechá jim připoutat se k jedinému místu ba snad jediné myšlence.

Co se o nich říká

Oheň **Beranova** ducha může být zářící pochodní, která osvětluje cestu k odvaze pro každého, kdo rozpozná jeho velký idealismus.

Jako **Váhy** popírají **Panny** své zvyky a vlastnosti, byť ve skrytu duše jsou stejně kritické k sobě jako k vám. **Kozorohův** kov je pevný.

Výbušná vášeň **Štíra** má sytou barvu a ovládá devět duchovních ohňů **Štírovy** moudrosti.

Býk realista, který se drží při zemi. **Kozoroh** může být upovídaný, pokud na něj působí nepříznivý vliv **Blíženců** a **Ryb**.

Beran představuje zrození, zatímco **Ryby** smrt a svědomí duše. Ohniví **Beran**, **Lev** a **Střelec** jsou nezdolní optimisté.

V krvi **Panny** proudí Merkurova rtuť a vyzařuje jeho kouzlo.

Vodnář žije v budoucnosti a do přítomnosti se vrací jen krátce. **Beranův** kov je rudé železo a nezlomná síla mu dává devětkrát víc životů, devětkrát víc šancí vyhrát bitvu.

Kozorozi dělají pro pocit bezpečí podivné věci.

Kniha dále obsahuje tyto obrazy a texty:

Když se potká Kozoroh se Štírem

Kde žije Vodnář

Ryby

Beran ve Vahách

Blíženci

Střelec útočný, Střelec smířlivý, Střelec nápomocný

Panna?

Svět podle Lva

Toto je ukázka z knihy, která vznikla z na platformě vernisáže obrazů doprovázené texty na téma Znamení. Vernisáž proběhla v listopadu 2016 v Rakovníku, první knižní vydání 2022.

Knihu umím individuálně upravit na přání; v tištěné i elektronické verzi.

Autorská díla jsou smluvně prodejní.

Autorské **texty**

Ing. Lucie Kriegerová

<https://knihacestovatele.cz>

Obrazová autorská díla

Mgr. Julie Kolocová

<https://www.facebook.com/julie.kolocova>